

Autor: Nick Camerota

Když před několika lety natočil židovský producent Mel Brooks lehce zábavný snímek *Producenti* (*The Producers* 1968), podle všeho předznamenal některé kalnější proudy současné „hitlermánie.“ Ve filmu se objevuje kýčovitě přehnaná hra ve hře *Springtime For Hitler* (celým názvem *Springtime for Hitler: A Gay Romp With Eva and Adolf at Berchtesgaden*, pozn. DP), muzikál vroucně věnovaný vzpomínce na staré dobré časy Třetí Říše. *Springtime For Hitler* se projevilo jako účinná dvojsečná satira: i když zlovolně kastroval a zesměšňoval Hitlera, nabídl také nesmlouvavý odsudek broadwayských muzikálů. *Springtime For Hitler* každopádně představuje začátek Hitlerovy posmrtné kariéry jako muzikálové hvězdy.

Zhruba v témže čase, kdy Alec Guinness točil svůj bezkrevný portrét německého vůdce (*Hitler: Posledních deset dnů*, pozn. DP), přirovnal časopis Time Hitlera k rockové hvězdě – měl spousty mladých fanoušků, víte, a zástupy dospívajících dívek padaly při zvuku jeho hlasu do kolien... zbytek si dovedete domyslet. O pár let později David Bowie pronesl v podstatě totéž.

Teď se však zdá, že nejlacinější ironie esejisty z Time se ukazuje být prorockou: Adolf Hitler se vydává toutéž cestou jako Ježíš Kristus. Stal se inspirací pro zbrusu novou „rockovou operu“ nazvanou (jak jinak?) *Der Führer*. Nahrávací společnost Electrola objednala dvoudiskové album a začala pracovat na jevištním zpracování. *Der Führer* je dílem dvou mladých západoněmeckých rockových muzikantů, kteří jsou mimochodem zapřísáhlými antinacisty.

I když Hitler ještě nedospěl do stadia sympatické „superstar“ jako Ježíš, nic není ztraceno. Skladatelé a umělci, kteří podlehli energickému a neúnavnému tempu rytmu heavymetalového rocku a „nacistické“ hudby, projevují též odpovídající touhu po „nacistických“ pódiových efektech.

Jedna podobná skupina, KiSS, užívá coby svého loga dvojitě sig runy elitních německých jednotek SS. V jejich hudbě – dá-li se to tak říct – však žádný zaznamatelný „nacistický“ obsah nenacházíme (i přes neutišitelné nářky jistých plátků Nové levice); žádný ideologický obsah zde prostě není – jen spousta kvílení a elektronického hluku. Domácí drtička odpadu, vypořádávající se s hromadou kuřecích kostí, bude vyluzovat libější zvuk.

I další nedomrlá sbírka poďobaných rock'n'rollových muzikantů, Blue Öyster Cult, se

„Jsem jedinou alternativou na místo ministerského předsedy Anglie.“ David Bowie, 1976

pokoušela svézt se na vlně image hollywoodského „nácka“ – přesto, že jejich hlavní zpěvák se jmenuje **Eric Bloom**. Za „nácky“ někteří označují i odpudivou a husí kůži vyvolávající skupinu **Iggy Pop and the Stooges**, přestože jejich vystoupení se silnými náznaky lidských obětí a kanibalismu evokují spíše Goldingova *Pána Much*. Fetišti kůže a svastiky se oddává i spousta dalších méně slavných skupin, jako **The Dictators** (většina členů jsou, překvapení, Židé, což jim nebránilo nahrát skladby jako např. **Master Race Rock** nebo **Back to Africa**, pozn. DP) nebo **Hitler and the Belmonts**.

Homosexuálové, sjeté děti, rasově nepřijatelní a další lidská sběr reagují na těmito skupinami prezentovaný, zlovolně překroucený obraz nacionálního socialismu (vlastně jej vplétají do svých nejdivnějších fantazií), stejně jako se obdobně mentálně malátná pseudointelligence vyžívala v záchvatech masochismu při sledování filmů jako *Soumrak bohů (La caduta degli dei)*, *Konformista (Il Conformista)* a *Noční vrátný (Il Portiere di notte)*. Podobně jako uvedené filmy podkrývají hudební počiny tohoto druhu spíše fetiše a úchytky svých tvůrců. Vdechují do nacismu ducha nesmyslného zla, jaké je nejvíce přitahuje a které k sobě láká i další podobně zvrácené duše.

Některé ze skupin jedoucích na „náckovské“ vlně se nepochybně snaží vytřískat pomocí laciného šokování publika z celé věci nějaké peníze. (A samozřejmě nechybí dostatek Židů, ochotných šířit tuto hnilobu – také proto, že jim připadá desetina zisku). Pro jiné je to cesta, jak si „zazlobit“ bez velkého rizika výprasku od dospělých, kteří se přestali starat o to, jak se mládež baví. Tito „umělci“ a jejich doprovod představují dokonalý příklad odpadu, vytvářeného každou nevléčitelnou nemocí postiženou společností.

To samozřejmě nevysvětluje takový zájem o Hitlera v popisovaných kruzích nebo to, proč jsou insignie SS pokládány za natolik silný fetiš. Tyto vnějškové odznaky příslušnosti jsou totiž alespoň pro některé skoro tak důležité jako samotná hudba.

Většina mladých na „koncerty“ Kiss nebo Blue Öyster Cult chodí nejspíš proto, že je pokládá za „chic“ nebo „campy“ – nebo něco na ten způsob. Chybí jim směr, a proto se nechávají unášet proudem. Existují i jiní – velice politicky angažovaní neoliberálové – pro něž je „náckovský“ nádech nesmírně lákavý.

Směřuje je k tomu jejich niterná charakteristika. Musíme si uvědomit fundamentální zženštilost liberalismu. Nacismus je v kontrastu s ním mužnou ideologií a liberálové (kteří si zcela běžně vše nepřírozeně erotizují) cítí při pohledu na jezdecké boty a kožené bičíky vzrušení. Např. **Jean Genet** – zlodějíček a homosexuál – si ve svém románu *Pohřební obřad (Pompes funebres)* zerotizoval půvab nacismu. U něj se ale pochopitelně nejedná o zdravou, mužnou přitažlivost ke kamarádství a přirozenému mužskému sdružování z mistrovského dokumentu Leni Riefenstahlové *Triumf vůle*.

A Jean-Paul Sartre, který vedl kampaň za propuštění **Geneta** z vězení, ve svém románu z roku 1949 *Smrt v duši (La mort dans l'âme)*, popisujícím příjezd německé armády do Paříže v roce 1940, také ukazuje podobné sklony. I když se Genet i Sartre nacházejí na levém okraji francouzského politického spektra, z obou románů je zřetelná fascinace nacismem s výrazně

homosexuálním nádechem. Jedna ze Sartrových militantně antifašistických románových postav – Daniel – říká, že by chtěl být ženou, aby mohl německým dobyvatelům házet pod nohy květiny, a mumlá si: „Jak jsou pohlední!“

Dobře to vyjádřila židovská spisovatelka **Erica Jongová**: všechny ženy milují fašistu. Proto může androgynní rocková hvězda David Bowie označovat Hitlera za „úžasného“ a prohlašovat, že se po pódiu „pohyboval stejně dobře jako (Mick) Jagger.“

Tento tzv. „fašistický“ rock a „náckovská“ móda nejsou zcela neočekávanými trendy. Jelikož kontrakultura dnes silněji než kdykoliv jindy spoléhá na obří injekce výstřednosti, jen aby zůstala naživu, všechno je možné. Jsem si ale naprosto jistý, že jejich svět není tím naším.

Zdroj: **Attack!** č. 57/1977.